U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **M., spol. s r. o.**, zast. Mgr. et Mgr. Václavem Sládkem, advokátem, se sídlem v Praze 5, Janáčkovo nábřeží 51/39, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2003, č. j. 38 Ca 663/2002 – 57,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 11. 2003, č. j. 38 Ca 663/2002 – 57, zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2002, č. j. FŘ-7871CH/12/2000, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 1000000149 ze dne 12. 5. 2000 na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 1994 v částce 928.620 Kč, vydaného Finančním úřadem pro Prahu 9 pod č. j. 120006/00/009513/2703. Městský soud v Praze konstatoval, že závěr, který správce daně učinil, stejně jako žalovaný, na jehož základě bylo rozhodnuto o vydání dodatečného platebního výměru ze dne 12. 5. 2000 má oporu v provedeném dokazování, přičemž správní orgány obou stupňů nepřekročily zákonné meze jím stanovené. Žalobu tudíž neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), zamítl a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) prostřednictvím k podání kasační stížnosti zplnomocněného zástupce, advokáta JUDr. Jaroslava Tvrdíka (plná moc ze dne 23. 12. 2003), osobně dne 2. 1. 2004 kasační stížnost. V ní pouze navrhoval Nejvyššímu správnímu soudu, aby rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a dále uvedl, že s ohledem na doručení napadeného rozsudku těsně před vánočními svátky a z toho vyplývající faktické nemožnosti vypracování kasační stížnosti za konzultace stěžovatele se svým právním zástupcem, doplní kasační stížnost v souladu s § 106 odst. 3 na výzvu soudu ve lhůtě v ní uvedené.

Usnesením ze dne 5. 1. 2004, č. j. 38 Ca 663/2002 – 63, uložil Městský soud v Praze zástupci stěžovatele podle ustanovení § 37 odst. 1, 3, 4, 5 a § 106 odst. 1, 2, 3 a § 108 odst. 1 s. ř. s., aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení písemně odstranil následující nedostatky kasační stížnosti: a) uvedl, zda plná moc ze dne 23. 12. 2003 byla žalobcem udělena pro celé řízení o kasační stížnosti či pouze pro její podání, b) uvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je rozhodnutí napadáno (§ 106 dost. 1 s. ř. s.) a konečně též označil důkazy, které k prokázání svých tvrzení navrhuje provést ve smyslu § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel byl poučen, že nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání, a že jen v této lhůtě může rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit i její důvody. Nebude-li vzdor této výzvě podání ve stanovené lhůtě opraveno nebo doplněno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedená výzva byla zástupci stěžovatele JUDr. Jaroslavu Tvrdíkovi doručena dne 9. 1. 2003, jak o tom svědčí číselný záznam opatřený podpisem advokáta na dodejce od obálky, která výzvu obsahovala. Vzhledem k tomu, že ve stanovené lhůtě jednoho měsíce (a ostatně ani později) nebyly vady kasační stížnosti odstraněny, byl spis dne 8. 3. 2004 předložen za tohoto procesního stavu věci Nejvyššímu správnímu soudu s poznámkou, že v kasační stížnosti není uplatněn důvod uvedený v § 103 s. ř. s. a že vady kasační stížnosti, vzdor snaze soudu o jejich odstranění postupem podle § 106 odst. 3 s. ř. s., nebyly stěžovatelem odstraněny.

V doplňku kasační stížnosti, doručeném osobně přímo Nejvyššímu správnímu soudu dne 19. 3. 2004, vytýkal stěžovatel Městskému soudu v Praze nesprávné právní posouzení věci, pokud dospěl k závěru shodnému se závěrem žalovaného, že dodatečný platební výměr správního orgánu I. stupně ze dne 12. 5. 2000 na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 1994 v částce 928.620 Kč byl vydán v souladu s daňovými předpisy. Navrhoval znovu Nejvyššímu správnímu soudu, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2003, č. j. 38 Ca 663/2002 – 57, zrušil a věc vrátil uvedenému soudu k dalšímu řízení. V kasační stížnosti se dovolával důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a rovněž důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy tvrzené vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, když za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Konečně se dovolával též důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Doplnění kasační stížnosti bylo sepsáno novým právním zástupcem stěžovatele advokátem Mgr. et Mgr. Václavem Sládkem, přičemž stěžovatel sdělil soudu, že právní zastupování (na základě plné moci ze dne 23. 12. 2004) udělené advokátovi JUDr. Jaroslavu Tvrdíkovi, bylo ukončeno a právní zastupování v předmětné věci převzal dne 19. 3. 2004 advokát Mgr. et Mgr. Václav Sládek.

Současně s podáním doplňku kasační stížnosti požádal stěžovatel prostřednictvím svého nového právního zástupce ve smyslu ustanovení § 40 odst. 5 s. ř. s. o prominutí zmeškání lhůty k odstranění nedostatků předmětné kasační stížnosti, a to z vážných omluvitelných důvodů, spočívajících ve stěžovatelem nezaviněné nečinnosti jeho dosavadního právního zástupce JUDr. Jaroslava Tvrdíka, který stěžovateli předal výzvu soudu k odstranění nedostatků kasační stížnosti až dne 11. 3. 2003, čímž stěžovateli

znemožnil vyhovět uvedené výzvě, neboť ten o její existenci bez vlastního zavinění vůbec nevěděl. Vyslovil přesvědčení, že se jedná o vážný omluvitelný důvod ve smyslu ustanovení § 40 odst. 5 s. ř. s. a své tvrzení doložil přípisem advokáta JUDr. Jaroslava Tvrdíka ze dne 11. 3. 2004 (nadepsaném jako „Předání dokladu“), v němž zmíněný advokát uvádí, že stěžovateli předává usnesení ze dne 5. 1. 2004, č. j. 38 Ca 661/2002, 38 Ca 662/2002 a 38 Ca 663/2003 Městského soudu v Praze a omlouvá se, že jeho kancelář byla v této věci nečinná a na žádost stěžovatele podávala nepřesné informace. Situace byla způsobena skutečností, že advokát po část běhu lhůty pobýval v zahraničí a z tohoto důvodu respektuje odstoupení od smlouvy o právním zastoupení. Stěžovatel v žádosti zdůrazňuje, že mu nelze výše uvedenou skutečnost spravedlivě přičítat k tíži a vzhledem k tomu, že ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. výslovně nestanoví, že by zmeškání lhůty k doplnění kasační stížnosti nebylo možné prominout, využívá této možnosti. Překážka k provedení příslušného úkonu stěžovateli odpadla tudíž dne 11. 3. 2004, kdy se značným zpožděním obdržel výzvu k odstranění nedostatků kasační stížnosti. Zákonná lhůta k podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty ve smyslu § 40 odst. 5 byla tudíž v předmětné věci dodržena. Současně sdělil, že týmž dnem, tj. 19. 3. 2004, vyhověl výzvě soudu a doplnil předmětnou kasační stížnost tak, aby byly odstraněny vytčené nedostatky; zmeškaný úkon je tedy v souladu s ustanovením § 40 odst. 5 s. ř. s. spojen s podáním žádosti o prominutí zmeškání lhůty.

Dříve než mohl Nejvyšší správní soud o podané kasační stížnosti (proti rozsudku o věci samé) rozhodnout, muselo být rozhodnuto o výše uvedené žádosti o prominutí zmeškání lhůty k jejímu doplňku (odstranění nedostatků kasační stížnosti). Vzhledem k tomu, že ve smyslu § 40 odst. 5 s. ř. s. rozhoduje o této žádosti předseda senátu krajského soudu (zde Městského soudu v Praze), neboť jinak by nebylo možno podat proti jeho negativnímu rozhodnutí kasační stížnost, byla věc vrácena znovu Městskému soudu v Praze k rozhodnutí o podaném návrhu.

Usnesením ze dne 18. 2. 2005, č. j. 38 Ca 663/2002 – 84, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 4. 2005, č. j. 38 Ca 663/2002 – 100, Městský soud v Praze návrh na prominutí zmeškání lhůty k odstranění nedostatků kasační stížnosti zamítl. (Opravné usnesení bylo vydáno proto, že ve výroku původního usnesení namísto správného „lhůty k odstranění nedostatku kasační stížnosti“ bylo uvedeno nesprávně „lhůty k odstranění nedostatku kasační lhůty“. Postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. předsedkyně senátu tuto zřejmou chybu v psaní, k níž došlo při písemném vyhotovení usnesení, opravila.) Samotnému návrhu na prominutí zmeškání lhůty nebylo vyhověno proto, že stěžovatelem uvedený důvod - nečinnost jeho právního zástupce, navíc pouze v rovině tvrzení, není možné pokládat za závažný důvod, pro nějž by bylo možno soudem stanovenou lhůtu k podání doplňku kasační stížnosti prominout. Městský soud v Praze uvedl, že právo být v daném řízení zastupován a svobodně si zvolit svého právního zástupce z řad advokátů je právem účastníků, které je soud povinen respektovat, a to včetně všech důsledků, tedy i včetně toho, zda advokát činil jednotlivé úkony řádně a včas, což „odpovídá odborné kvalifikaci, kterou advokát zastoupenému účastníku poskytuje“.

Kasační stížnost proti tomuto usnesení (ve znění usnesení opravného), v níž se stěžovatel dovolával důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále též důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy existence zmatečnostních vad, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou, a proto ji rozsudkem č. j. 2 Afs 95/2005 – 110 ze dne 28. 7. 2005 zamítl. Učinil tak z důvodů podrobně uvedených v odůvodnění citovaného rozsudku, na nějž nezbývá než odkázat. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že stěžovatelem

vytýkaná pochybení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání lhůty v postupu Městského soudu v Praze neshledal.

Za této procesní situace zbylo pak posoudit projednatelnost kasační stížnosti směřující proti rozsudku o věci samé, tedy napadenému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2003, č. j. 38 Ca 663/2002 – 57.

Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroku dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

Protože kasační stížnost stěžovatele ze dne 23. 12. 2004, obsahovala toliko některé náležitosti podání podle § 37 odst. 3 s. ř. s., nikoliv však náležitosti kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s., čehož si byl podatel vědom, když v kasační stížnosti výslovně uvedl, že s ohledem na datum doručení napadeného rozsudku doplní kasační stížnost v souladu s § 106 odst. 3 s. ř. s. na výzvu soudu ve lhůtě v této výzvě uvedené, vyzval Městský soud v Praze usnesením ze dne 5. 1. 2004, č. j. 38 Ca 663/2002 – 63 stěžovatele k odstranění nedostatků kasační stížnosti způsobem ve zmíněném usnesením výslovně uvedeným (výše již konstatovaným), přičemž v souladu s ustanovením § 106 odst. 3 s. ř. s. uložil, aby stěžovatel tak učinil písemně ve lhůtě jednoho měsíce od doručení výzvy. Jde o zákonem stanovenou lhůtu, která v dané věci počala běžet dnem následujícím po doručení výzvy zástupci stěžovatele, tj. dnem 10. 1. 2004, a protože se jednalo o lhůtu měsíční, skončila tato v souladu s ustanovením § 40 odst. 2 s. ř. s. v pondělí dne 9. 2. 2004. Tento den se totiž svým označením shoduje s označením dne, který určil počátek lhůty, jímž je den doručení výzvy zástupci stěžovatele. Z obsahu spisu jednoznačně vyplývá a ostatně mezi účastníky je nesporné, že v uvedené lhůtě stěžovatel výzvě k odstranění nedostatků kasační stížnosti nevyhověl a ani v uvedené lhůtě nepožádal o její prodloužení, které by bylo možné povolit – na včasnou žádost stěžovatele, tj. podanou nejpozději do uplynutí data zákonem stanovené jednoměsíční lhůty – nejdéle však o jeden další měsíc, tj. nejdéle do 9. 3. 2004. Protože taková včasná žádost stěžovatelem podána nebyla, a ve výše již stanovené jednoměsíční lhůtě kasační stížnost rovněž doplněna nebyla, nezbývá než konstatovat, že objektivní lhůta k doplnění kasační stížnosti byla zmeškána. O prominutí zmeškání lhůty podaném až dne 19. 3. 2004 bylo rozhodnuto negativně, tudíž k doplňku kasační stížnosti podaném až v uvedený den, tj. 19. 3. 2004, nelze přihlédnout.

Kasační stížnost stěžovatele ze dne 23. 12. 2003, doručená Městskému soudu v Praze dne 2. 1. 2004, měla pouze oznamovací charakter, což stěžovatel sám připouštěl tím, že ji ve lhůtě soudem stanovené doplní. Neobsahovala zákonem předepsané náležitosti kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s., když z ní nebylo patrno, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze napadá, a tyto vady nebyly k výzvě soudu odstraněny (ačkoliv tato výzva obsahovala potřebné údaje o tom, v čem je podání neúplné, jakož i poučení, jak je třeba doplnění provést a jaký bude následek případného nevyhovění takové výzvě), přičemž je nepochybné, že jde o nedostatky bránící věcnému vyřízení kasační stížnosti, musel Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož právního předpisu, kasační stížnost odmítnout. Podle uvedeného ustanovení totiž soud usnesením odmítne návrh mj. i tehdy, nejsou-li splněny podmínky řízení a tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu

odstraněn a v řízení proto nelze pokračovat. V projednávané věci jsou splněny podmínky citovaného zákonného ustanovení pro odmítnutí kasační stížnosti.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 (za použití § 120) s. ř. s., podle kterých nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu